SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 27 OCTOBER 1938

„Hé, dat is gemeen van je, Marietje, om me op mijn hoofd te slaan!"

De Tijger en De Aap

SCHERPKLAUW, de tijger, had plots de reiskoorts gekregen. Het beviel hem niet meer in zijn omgeving, waar hij toch menig lekker hapje had weten te vinden en daarom maakte hij plannen om betere oorden op te zoeken.

Hij had vaag wat gehoord over een land, waar zelfs de luiste dieren nog geen poot behoefden uit te steken om een stukje wild of voedsel te bemachtigen, over een echt luilekkerland, waar een tijger maar iets behoefde te wensen om het dadelijk binnen zijn bereik te hebben.

Was het dus te verwonderen, dat Scherpklauw de reiskoorts kreeg en niets vuriger verlangde dan dat beloofde land zo spoedig mogelijk te bereiken om er te genieten van alles wat zijn gehemelte en zijn tijgermaag kon strelen?

Maar Scherpklauw hield er niet van, alleen op reis te gaan.

Alleen was maar alleen. Je kon nooit weten wat er gebeurde op zo'n verre en nogal vage reis.

Je moest informaties inwinnen onderweg, je moest gewaarschuwd worden voor dreigende gevaren, die zelfs voor een tijger van betekenis waren, je had nu en dan een beetje verzorging nodig, en, nou ja, je kon ten slotte op zo'n verre reis niet altijd alleen lopen. Je moest nu en dan eens je hart kunnen luchten en op echte tijgermanier iemand eens de huid vol kunnen schelden.

Scherpklauw dacht lang na over dat probleem. Hij wilde niet met de eerste de beste op reis gaan. In geen geval. Iemand van zijn soortgenoten kwam niet eens in aanmerking, want, eenmaal in het beloofde luilekkerland, zou die gezel of die gezellin natuurlijk dadelijk klaar staan om de lekkerste hapjes voor zijn neus weg te kapen.

Hij zou weer herhaaldelijk moeten vechten voor zijn aandeel en Scherpklauw was niet van plan te verhuizen om te vechten, maar om te genieten.

Kleinere dieren: och, dat ging ook moeilijk. Die zouden te gauw moe worden en steeds maar op zijn rug willen zitten. En hij voelde er niets voor als lastdier te worden beschouwd.

Op slot van zaken viel zijn uiteindelijke keus op Orki, de aap.

Hij mocht Orki wel. Vaak had hij onder de bomen gelegen en toegezien, hoe grappig Orki zich van de ene boom naar de andere wist te slingeren. Orki leek meer op een verende bal dan op een levend wezen. Orki had allerlei grappige invallen, en — dit gaf ook wel de doorslag — Orki was steeds met weinig tevreden en verlangde niet altijd juist wat hij, de tijger, precies hebben wilde.

Toen Scherpklauw op zekere avond in alle geheimzinnigheid van het oerwoud met Orki sprak over zijn reisplannen, was het een ogenblik doodstil. Orki hing aan zijn lange staart te bengelen aan een tak van een boom, vlak boven de kop van de tijger. Orki's vingers speelden met een stuk kokosnoot en Orki was net van plan met dat stuk op de snuit van Scherpklauw te mikken, toen hij van plan veranderde.

Hij voelde er toch wel iets voor om een verre tocht te maken. En had Scherpklauw niet gesproken over zoete bananen en melk, die smaakte als honig?

En zou die reis hem, Orki, niet in de gelegenheid stellen eens andere lotgenoten te zien en met hen jacht te maken door de zware kruinen van rijk met sappige vruchten beladen bomen?

„Ik ga mee," zei Orki, terwijl hij van louter pret naar de top van zijn boom vloog.

„Goed," zei Scherpklauw, „praat er met niemand over. We vertrekken vannacht."

Inderdaad. De tijger liet er geen gras over groeien. Nu hij eenmaal zijn besluit had genomen, wilde hij dat wondere land zo spoedig mogelijk bereiken. Eenmaal zover, zou hij Orki wel op de een of andere manier zien kwijt te raken en indien Orki bedrogen uitkwam in zijn verwachtingen, nou, des te slechter voor hem. Wie de praatjes van een opschepper en leugenaar maar al te graag gelooft, moet ten slotte zelf de gevolgen van die lichtgelovigheid en lichtzinnigheid dragen.

De beide reizigers trokken dus in alle stilte weg. De tijger liep opgewekt tussen bomen en struiken, maar Orki slingerde zich hoog boven zijn kop door de bomen en kwam slechts nu en dan heel even naar beneden om te zien, in welke richting zijn heer en gebieder ging.

Scherpklauw had nog niet zo'n slechte keus gedaan, toen hij Orki tot reisgezel had gekozen. Want het was Orki die hem voortdurend de goede drinkplaatsen in het oerwoud aanwees. Voor eten moest de tijger zelf maar zorgen, maar dat vond hij wel goed. Daar dienden zijn klauwen immers voor en zijn bek met de vreselijk scherpe tanden.

De tocht had al vele dagen en nachten geduurd en Orki begon

ongeduldig te worden. Hij liet vaak een nijdig gekrijs horen en menigmaal had de tijger een kokosnoot vlak voor zijn snuit op de grond zien tuimelen. Heel toevallig was die noot daar niet terechtgekomen, maar als de tijger opkeek, was er nergens een Orki te zien. Die was alweer ettelijke bomen vooruit.

Eindelijk, tegen het vallen van de avond, ontmoette Orki een oude uil. die droefgeestig op een tak zat.

Orki verwonderde er zich over, hoe de uil daar terecht was gekomen en bleef hem een poosje zitten aankijken.

„Zeg," zei hij, „zeg, jij. Zijn we nog ver van het luilekkerland?

„Luilekkerland?" vroeg de uil. „O, nee. Nog twee dagreizen ver, maar je moet over de gloeiende vlakte en dat zal je niet meevallen."

„Waarom ga jij er niet heen?" vroeg Orki wantrouwend.

„Ik ben te oud," zei de uil. „Ouden komen daar niet binnen."

„Dat kan," zei Orki tevreden.

Want hij voelde zich nog springlevend en jong en dat deed hem zijn wantrouwen vergeten. Hij liet zich van de ene tak op de andere vallen om aan de tijger te gaan vertellen. dat het luilekkerland al in zicht was.

„Hoe ziet het er uit?" wilde Scherpklauw weten.

Maar Orki zat al weer boven in de top van een boom.

De volgende dag kwamen ze aan de zoom van het oerwoud. Orki knipperde met zijn ogen toen hij die reusachtige vlakte zag, waar zelfs geen spoor van een boompje was te bekennen. Dat beviel Orki helemaal niet.

Wat? Niet eens een boom? Hij trok zijn neus op, sprong naar beneden en tippelde een heel eind achter zijn meester aan.

De tijger liep echter flink door. Het leek wel, of hij de heerlijke geuren van luilekkerland al opsnoof.

„De gloeiende vlakte," riep Orki plots.

„Wat zeg je?" snauwde de tijger.

„Ik zeg: de gloeiende vlakte," schreeuwde Orki.

De tijger bromde wat en liep door, maar plots bleef hij staan. Hij was gekomen aan een helling en daar onder aan die helling was een stroom. O nee, geen brede. De tijger kon er met een aanloopje zeker over heen. Het merkwaardige was echter, dat die stroom bestond uit niets anders dan flikkerende blauwgele vlammetjes, die vrolijk schenen te dansen. maar niet minder hitte verspreidden. Orki voelde de warmte tot waar hij stond.

„De gloeiende vlakte," herhaalde Orki. „maar ik roep al mijn voorvaderen tot getuige, dat ik me niet levend laat braden. O nee."

De tijger aarzelde echter niet. Hij zag in die stroom een vijand, die hem wilde beletten het luilekkerland te bereiken Hij nam zijn aanloop en in een brede boog kwam hij aan de overzijde terecht.

„Kom," riep hij Orki toe. „Ik zie de rijpe bananen hangen en ik hoor het druppelen van de honingzoete melk. Haast je wat. domkop."

„Ik ga al," riep Orki terug.

En zonder zich te bezinnen keerde Orki de stroom de rug toe en liep zo snel als hij kon naar de rand van het oerwoud terug. Toen hij veilig en wel in de top van een boom zat, keek hij nog eens in de richting der vlakte en meesmuilend krijste hij:

„Hier weet ik wat ik heb, maar wat je daar vindt moet je afwachten. Zie maar, dat je dat luilekkerland alleen vindt. Leve het land der bomen en vruchten."

En dat bewees, dat Orki zo dom niet was als hij er uit zag. Want de tijger dwaalde verder en verder, maar kwam bedrogen uit. Want tot op de dag van vandaag heeft hij het luilekkerland niet gevonden en zijn soortgenoten zoeken het nog steeds En daardoor komt het dat je de tijgers soms zo moedeloos en loom in de verte ziet staren. Want ze piekeren nog altijd over dat lastige probleem en kunnen de weg niet vinden.

Maar Orki is dat probleem al lang vergeten en als hij hangt te schommelen aan zijn lange staart aan de takken van de bomen, neuriet hij zacht op zijn eigen apenmanier: Oost, West, thuis best!

En dat heeft hij nog zo mis niet.

V. LATTE

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH
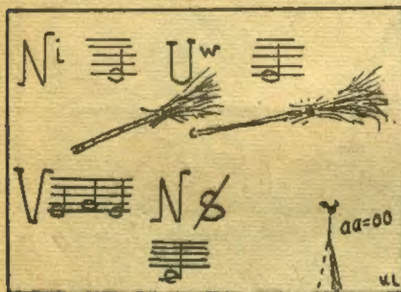

BONT ALLERLEI

E	L	M
I	A	M
W	S	U

Hoe moet dat? In de negen vakjes van dit vierkant staan de negen letters van een woord dat betekent: luierik. Het eigenaardige is dat, wanneer je die letters, in de volgorde waarin ze in het woord vóórkomen, vervangt door cijfers van 1 tot 9, je alle cijfers in alle richtingen kunt optellen en toch altijd 15 als uitkomst hebt. Als je dus de cijfers goed kunt plaatsen, heb je ook zo 't woord, en ook omgekeerd. Weten jullie nu hoe 't moet?

Spreekwoordenrebus 9

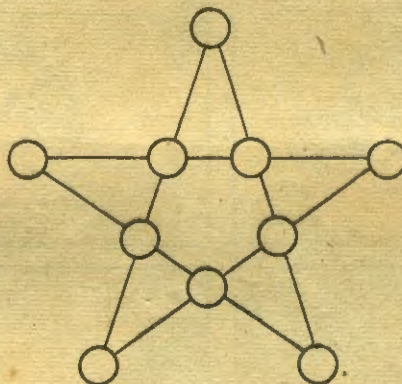

Welke zijn het?

In elk van onderstaande zinnetjes zijn twee namen van dieren verborgen. Kunnen jullie ze vinden?

1. Dat is al een zestal eeuwen geleden, zei een der jongens.
2. Hij kwam naderbij, maar hij had toch een ladder nodig.

Getallen plaatsen

Hier heb je tien cirkeltjes, met elkaar verbonden in rijtjes van vier.

Hoe zou je de getallen: 3—4—6—10—12—9—5—8—1—2 in die cirkeltjes plaatsen, zó dat de optelling in elke der vijf richtingen 24 wordt?

Spreekwoordenrebus 10

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts: 2 eb. 4 tornado. 9 snel. 10 ulp. 12 bè. 13 Arie. 14 buffet. 16 are. 17 te.

Van boven naar beneden: 1 iets. 3 bonbon. 5 ree. 6 n. 1. 7 durf. 8 olifant. 11 peer. 13 au. 15 te.

SPOORZOEKERS No. 13

M. 6.

SPREEKWOORDENREBUS 8

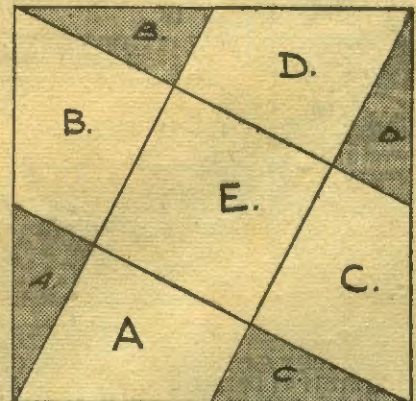
Iets niet onder stoelen of banken steken

(F)iets - niet onder stoelen - of - banken-s-(r)tek-(e)en).

WELKE ZIJN HET?

1. Wolf — hond
2. Paard — os
3. Koe — aap

LEUKE TIJDVERDRIJFJES

IN DE VAL

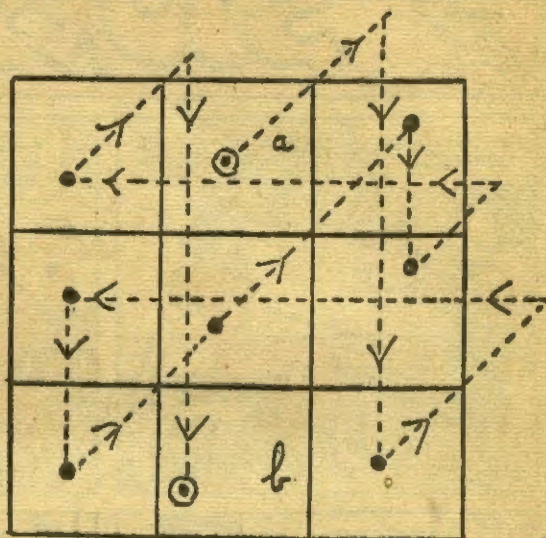
Hoe maken we tovervierkanten?

=15	=15	=15	=15
8	1	6	=15
3	5	7	=15
4	9	2	=15
			=15

FIGUUR A

=65	=65	=65	=65	=65	=65
17	24	1	8	15	=65
23	5	7	14	16	=65
4	6	13	20	22	=65
10	12	19	21	3	=65
11	18	25	2	9	=65
					=65

FIGUUR B

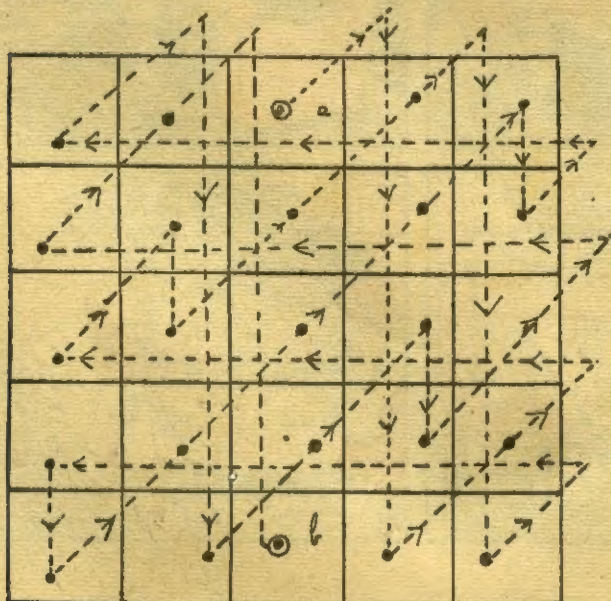

FIGUUR C

IN fig. A en B zie je twee vierkantjes bestaande uit 3 en 5 rijtjes of 9 en 25 hokjes. De cijfers van 1 tot 9 en van 1 tot 25 zijn er zodanig in geplaatst, dat de optelsom van *alle* rijtjes steeds gelijk is. Die uitkomst noemt men: *de toversom*. Natuurlijk kan men, wanneer men lang genoeg zoekt, ook zó wel vinden, hoe de getallen moeten staan, maar het kan vlugger.

Kijk maar eens naar fig. C. We beginnen *altijd* (bij *oneven* vierkanten) cijfer 1 in de middenkolom bovenaan te zetten (a) en het laatste cijfer (dus hier 9) in dezelfde kolom onderaan. Van cijfer 1 gaan we altijd *rechts en schuin*. Laten we dat eens doen met fig. C. Van cijfer 1 rechts en schuin. Nu zijn we *buiten* de vakjes, dus zakken we omlaag tot onderaan en zetten daar cijfer 2. Nu weer rechts en schuin; weer zijn we *buiten*, weer gaan we tot onderaan, maar nu in *horizontale* richting. Daar zetten we cijfer 3. Nu zouden we weer rechts en schuin moeten, maar daar botsen we tegen cijfer 1 aan. *Dat vakje is al bezet.* Daarom plaatsen we de 4 *onder* de 3, en gaan van daar schuin weer verder. Dus 5 en 6. Daar komen we weer buiten de vakjes, maar nu zijn er geen rijtjes meer. Daarom plaatsen we de 7 *onder* de 6, gaan weer rechts door en belanden in het eerste vakje links bovenaan, waar we de 8 zetten. Van de 8 weer naar rechts en naar beneden en zo belanden we bij b, waar 't laatste cijfer staat. Vul nu eens de cijfers in van diagram D en je zult zien dat het uitkomt.

FIGUUR D

Opgelet! De methode is alleen toepasselijk bij *oneven* vierkanten. Dus vierkanten van 3, 5, 7, 9, 11 rijtjes, enz.

Vul nu als oefening eens diagram E in met zeven rijtjes. Je moet de cijfers van 1 tot 49 zo plaatsen, dat de optelsom in alle richtingen steeds 175 is.

Hoe moet je nu de toversom van een vierkant vinden?

Daarvoor heb je ook een formule. die toversom is namelijk steeds $\frac{1}{2}$ n (n^2+1). De letter n betekent hier het aantal horizontale of verticale rijtjes.

In fig. A is dit aantal 3. Dus wordt dat: $\frac{1}{2} \times 3 \; (3 \times 3 + 1) = 15$.

Voor fig. B is het: $\frac{1}{2} \times 5 \; (5 \times 5 + 1) = 65$.

Voor E $= \frac{1}{2} \times 7 \; (7 \times 7 + 1) = 175$, enz.

Je kunt dus steeds gemakkelijk uitrekenen, hoe groot de optelsom van alle rijtjes moet zijn. Voor een vierkant met 9 rijtjes is dit $\frac{1}{2} \times 9 \; (9 \times 9 + 1) = ?$

Voor de *even* vierkantjes is er ook een methode, maar die is heel wat ingewikkelder. Misschien praten we daar wel 'n andere keer over.

In ons volgend nummer geven we op bladzijde 6 de uitwerking van fig. E. Dan kunnen jullie vergelijken.

Veel succes.

FIGUUR E

							=175
			1				=175
							=175
							=175
							=175
							=175
							=175
			49				=175
=175	=175	=175	=175	=175	=175	=175	=175

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB IS DIERENBESCHERMER.

